

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

La dissolució de l'Aliança Republicana

L'Aliança Republicana constituïda a Madrid els primers anys de la dictadura s'ha trencat en alguns trossos. Alexandre Lerroux s'ha quedat sol. Es a dir sol, amb els incondicionals de sempre, l'Emiliano Iglesias al davant de tots. El Dr. Marañón i, suposem, un nucli important de personalitats de relleu intel·lectual volen crear un partit republicà moderat. Marcell Domingo, Gabriel Alomar, Alvar Albornoz, Giménez d'Asua i altres excel·lents literats, intel·lectuals i polítics creen un partit republicà radical-socialista. Significa això una crisi de creixença? Molt ens agradaria, però no ho creiem. Què significa, doncs? Procurarem encerrar-ho.

El mal greu que pateix el republicanisme organitzat és el de no significar més que una reivindicació essencialment, teòrica, freda, intel·lectual. Equivocades o no, que això seria difícil d'aclarir, les àmplies masses que nodrien els partits republicans de vint anys enrera, i que pertanyien quasi totalment a la classe obrera, desertaren les files republicanes per a engrossir el socialisme o el sindicalisme antipolític. I, naturalment, els partits republicans perderen la seva significació de representants d'una capa social, per convertir-se en senzills apòstols d'una determinada ideologia pura. O sigui que perderen totes les possibilitats d'una acció política eficaç.

Avui les coses han canviat sensible-

LA PENA DELS HOMES

—Ah! També sou casat?

ment. Per un cantó el problema estricte de les formes de govern ha guanyat en extensió a favor de la solució republicana. A la dreta i a l'esquerra existeixen amplis nuclis republicans, sense partit que els representi, almenys amb aquest nom. Per això el republicanisme, avui, el mateix pot veure's enquadrat per masses conservadores, que per masses radicals. Tota la qüestió, ara, es planteja de la següent manera; són els polítics coneguts com a republicans els que dirigiran les noves masses republicanes? El més probable és que les de dreta es-

cullin com a guies els homes que fins fa poc eren monàrquics. — Les d'esquerra és, també, probable que cerquin en homes d'una ideologia social-econòmica definida la direcció de les seves aspiracions tant republicanes com socialistes.

Un partit republicà radical-socialista és viable a Catalunya, on existeix una classe mitjana forta i una terra molt repartida. Al restant d'Espanya no pot tenir cap vitalitat. No representa els interessos de ningú, salvat el cas que sigui més socialista que radical i més radical que els actuals socialistes.

Necessitat d'una política obrera en el nostre país

per T. TUSO

L'actuació de la classe obrera i de la majoria dels seus militants en aquests temps darrers ha pecat de desorientació, de manca de directrius, i de visió limitada en el sentit que, salvades excepcions rares, tota la força de la seva actuació, tota la seva energia, ha estat desentrotllada en el terreny de les lluites econòmiques i sempre per reivindicacions parcials, deixant de banda la part constructiva dels organismes sindicals i, cosa més important encara, l'aspecte polític de la vida obrera, perquè no és lícit donar-li el caràcter apolític que s'imprimí de grat o per força a la nostra organització considerant indesitjable tot el què es refereix a política. Deixant de banda els que consideren que fer política implica fer eleccions — per bé que ja tinguem una opinió determinada sobre aquest cas—, hi ha múltiples formes de fer política que no devem bandejar, sota pena de practicar un individualisme absurd i fora de tota realitat i caure en el fer i desfer a què hem vist dedicar-se els organismes obrers en el nostre país, i de veure com tots els sacrificis fets per masses i militants són estèrils, per tal com els problemes obrers estan plantejats gairebé totalment en la mateixa forma i amb la mateixa cruesa que fa una dècada.

Hem d'acceptar sense discussió que a cada país només ha d'haver-hi un sol organisme obrer, apartat fins a cert punt de les lluites polítiques dels partits. El creure el contrari, el formar sindicats que obeeixin aquesta o l'altra tendència política és disgregar, atomitzar les forces obreres i per tant debilitar-se davant

de les forces oposades. Lògicament cal pensar que l'orientació d'aquest organisme obrer ha de rebre la influència ideològica dels seus dirigents, i que aquesta influència s'adirà amb la tendència política o filosòfica llur. Però cal no posar al militant obrer, sota cap pretext, limitacions per a actuar en aquest o l'altre sentit. També cal no coartar cap grup ni tendència política o social determinada, sempre que la seva actuació es desenrotlli en el terreny de la franca lluita de classes.

Creiem que aquesta desorientació, aquesta manca de directrius fixes que es nota en l'actuació dels nostres organismes obrers és deguda a la manca del partit polític de classe que vingui a omplir els buits que l'actuació netament sindical no pot omplir perquè no està en la seva esfera d'acció ni en els seus objectius, i ensems serveixi perquè els militants adquireixin una responsabilitat, un compromís. Tot el contrari del què esdevenia fins ara, ja que exceptuant alguns militants obrers que pel seu prestigi i per la seva actuació pública han adquirit una valor i una responsabilitat, de fet una gran majoria de dirigents dels nostres sindicats, federacions i confederacions eren gents que sense dubte actuaven amb bona fe i generositat, però també amb desconeixement del què és l'actuació en el sindicat. Per això feien la majoria de les vegades una política obstruccionista incongruent i desesperaven els homes capacitats, arribant sovint per les seves intemperàncies i acusacions a fer abandonar els seus llocs de responsabilitat.

(Acaba a la pàg. 7)